

Lydia **ROOD**

Gedeelde genoegens

 Erotiek

Lydia Rood

GEDEELDE GENOEGENS

Een erotische roman

[PixelPerfect Publications | Den Haag](#)

Introductie

Een jonge, getrouwde vrouw die voor haar werk verre landen bereist, is slecht bestand tegen de onthouding die haar lange reizen met zich meebrengen. In elke stad ontmoet ze een andere verlokking, en met haar licht ontvlambare natuur is ze bereid in bed heel ver te gaan - maar niet tot het einde. Zo ontdekt ze tal van opwindende manieren waarop ze haar man trouw kan blijven. Haar trouwe echtvriend geniet intussen - zonder het te weten - met volle teugen van haar erotische avonturen mee.

De recensent heeft gedeelten van dit boek met één hand gelezen.

Ronald Giphart / Het Parool

Meer [ebooks](#) van Lydia Rood

Meer [informatie](#) over Lydia Rood

Proloog

Als je mij languit naast de centerfold van de *Playboy* zou leggen, zou je vooral getroffen worden door de dramatische verschillen. Toegegeven: mijn benen zijn lang en mijn borsten goed, maar dat is dan ook zo ongeveer alles. Ik ben namelijk geen zeventien meer, en ook niet geretoucheerd. Ik heb geleefd en dat zie je. Aan de littekens her en der die me herinneren aan de minder gelukke periodes in mijn leven. Aan de rimpels in mijn gezicht en de vorm van mijn tepels, die niet altijd alleen maar bedoeld zijn geweest als bron van genot voor mannen. Je ziet het aan de volheid van mijn buik en bovenbenen en aan de knobbeligheid van mijn voeten, waarvan de zolen eeltiger zijn dan een Playmate zich zou kunnen veroorloven. Om maar te zwijgen van mijn gezicht, dat allesbehalve regelmatig is, met lippen die niet vol genoeg zijn en kleinere ogen dan die van het eerste het beste wasmiddelenmodel.

En toch. Is het iets in mijn houding? Of is het toch mijn blik die, eerst uit wanhoop, later uit dwarsheid uitdagend is geworden? Hoe dan ook - ik kan bijna nergens in de wereld over straat gaan zonder dat mannen zich naar me omdraaien. Het gebeurt zelden dat ik langer dan twee uur in een gezelschap verkeer zonder dat iemand verklaart dat hij mij wil en niemand anders, al is het maar voor even.

Ik zou liegen als ik zei dat ik daar niet van geniet. Mijn temperament is ook slecht bestand tegen de onthouding die mijn lange reizen met zich meebrengen. Maar ik ben niet beschikbaar. Ik ben getrouwd, met de vader van de herinnering aan mijn kind, en ik hou van hem. Hij houdt van mij. We doen het, als ik tenminste thuis ben, nog steeds minstens drie keer per week, en als ik meteen weer weg moet, drie keer per weekend. Soms ben ik gelukkig met hem en soms haat ik hem, maar ik ga hem in geen geval opgeven. Geen van de mannen die ik ken haalt het in alle opzichten bij hem. Zo simpel is het.

Dit verhaal gaat dan ook over trouw. Mijn trouw aan hem, die ik niet bij naam zal noemen omdat hij de meest onbekende factor in mijn leven is. Emotionele trouw, seksuele trouw, hondentrouw. Hoewel mensen met een iets bekrompener inslag dan de zijne dat misschien zullen betwijfelen. Mijn man is mijn minnaar, mijn maatje, mijn moeder en mijn meester; dit is zijn verhaal.

Los Angeles

Ook dit hotelbed is me te kort. Maar het is breed; ik lig er schuin overheen, op mijn buik met mijn benen gespreid, en zo past het me. Het prettige van hotelbedden is dat ze veel meer van mij zijn dan mijn eigen bed. Mijn eigen bed deel ik met iemand. Dit niet. En het vindt alles best.

Ik lig met mijn hoofd aan het voeteneind en doe of ik lees. Achter me staat het raam een stukje open, een vleugje tocht of wind onderzoekt de plaatsen tussen mijn billen en benen die geen wind gewend zijn. Het is het uur na de aankomst, het uur voor douchen en een borrel, het uur van verkleeden en klaarmaken voor de avond. Maar vanavond heb ik geen afspraak. Ik zou kunnen gaan douchen. Ik zou me aan kunnen kleden en de stad in kunnen gaan om een restaurant te zoeken. Ik zou wat foto's kunnen maken om in de sfeer te komen. Ik zou in het hotel kunnen blijven en roomservice kunnen bellen. Ik zou ook mijn eigen nummer, dat met 00-31 20 begint, kunnen intoetsen om mijn eigen stem op het antwoordapparaat te horen zeggen dat ik helaas niet aan de telefoon kan komen. Dan zou ik een lieve boodschap in kunnen spreken voor mijn vriend. Geen geile: ik moet nog een week.

Maar ik vind het lekkerder om een heleboel dingen te kunnen doen, en in plaats daarvan alleen maar te voelen hoe de ribbels van de spreid langs mijn tepels en buik schuren. Om de mufte lucht ervan op te snuiven en te bedenken wie hier nog meer op hebben liggen liggen. Ik vind het lekkerder om zelfs te lui te zijn om op te staan en iets te drinken te pakken uit het koelkastje.

Ik spreid mijn benen nog iets meer. Achter me is alleen blauwe lucht; Los Angeles is laag gebouwd omdat het ieder moment in elkaar kan donderen en dat ook af en toe doet. De geuren die binnenkomen zijn die van stoffige bloemen en uitlaatgassen, met een zuchtje zee en een vleugje bergen. Het is hier bijna winter, maar de bloemen doen het evengoed nog. Ik heb sinaasappels aan de bomen zien hangen langs de oprit van het hotel. De man die mijn huurauto parkeerde vroeg hoe het met me ging. Ik was vergeten dat ze dat hier doen. Het ging goed met me.

Ik sta op en loop naar de badkamer. Ik plas (uit Nederland geïmporteerd vocht - niets aan te geven), kijk in de spiegel, draai de kraan van de douche open. Dan sta ik tien minuten onder de hete stralen zonder iets te doen. Ik was me niet, ik sta; heerlijk is dat. Dan twee minuten onder de koude: voorkant, achterkant, voorkant, achterkant. Om weer aan de wereld te wennen. Als ik het gordijn wegschuif, wil ik mijn roodgestriemde vel bekijken, maar zie dat de spiegel, die bijna de hele wand

inneemt, beslagen is. Ik klim op het blad van kunststof dat de wastafel omsluit, ga op mijn knieën zitten, en druk mezelf, heel langzaam en nauwkeurig, tegen het beslagen glas. Voorzichtig schuifel ik achteruit. Op de spiegel sta ik: kriebelige afdrukjes bovenaan, van mijn haren. Een ronde punt: mijn neus. De cirkels waarmee jonge jongens borsten tekenen. Een ovaaltje van mijn buik, met de navel erin uitgespaard. En beneden weer dat haardunne gekringel, twee streepjes bovenbeen. Ik grijns. Het beeld trekt langzaam weg als ik de afzuiger aanzet.

Morgen trek ik de woestijn in om mijn werk te doen. Maar iemand anders - een man - zal na zijn douche mij op zijn spiegel vinden.

Het ene afscheid is moeilijker dan het andere. Mensen denken dat je geliefde achterlaten erg is als het goed gaat; als het mooi en heftig is geweest de afgelopen nacht, als zijn tanden nog in je lippen staan. Dat is een vergissing. Afscheid nemen is het zwaarst, het meest ingrijpend en zelfs onoverkomelijk als je een nacht achter de rug hebt van ruzie en misverstanden, als je lijf vol onbevredigd verlangen is en vol heimwee naar die andere laatste nachten.

Pas op Schiphol drukte hij me tegen zich aan en fluisterde: 'Dag liefje, dag liefje, hou je goed, dag liefje.' Maar toen was het te laat; en ik wist dat het deze keer moeilijker zou zijn dan anders om hem trouw te blijven. Omdat mijn hele lijf nog schreeuwde om zijn liefkozingen, en omdat hij er niet was.

Zo voelt dat: ik ga op reis, ik vlieg tien uur en land ergens waar het warm is, ik open de deur van een hotelkamer en gooi mijn koffer op een vreemd bed - terwijl hij zich thuis voor de vertrouwde spiegel staat te scheren of een borrel inschenkt uit onze eigen koelkast - en toch denk ik: hij is er niet. Het individu heeft de wereld om zichzelf heengekleid.

Ik ben alleen. Ik heb handen om mijn gezicht nodig en een stevig warm lijf om tegen aan te rijden en ik stort me op de eerste die naar me glimlacht. En dan weet ik weer dat ik maar beter in die hotelkamer kan blijven als de huwelijks trouw me heilig is, en dat is hij - nog.

Daarom open ik de minibar en kijk een tijdje naar het eeuwige flesje Smirnov, voor ik het toch maar openmaak en leeggiet in mijn keel. Het flesje is van glas. Het glas is van plastic. Je moet genieten waar er te genieten valt. Ik sluit mijn lippen even om de hals, die al warm is van mijn handen, doe mijn ogen dicht en trek hem dan langzaam tussen mijn lippen vandaan. Maar zelfs een echte flessenhals is dunner dan waar ik aan gewend ben, en dit is maar een miniflesje uit een minibar. Ik gooi het in de prullenmand en zet een streepje op de lijst.

Languit op bed, mijn gezicht naar het raam, de airconditioning blaast tussen mijn

gespreide benen. Ik denk aan de afdruk op de spiegel, die er morgen nog zal staan. Ik verzin een man die hem mag ontdekken; niet de gewone, vermoeide zakenman-met-heimwee, maar een avonturier. Een schrijver misschien, op zoek naar het Ware Westen - ach nee, wat banaal. Maar ik zie hem wél voor me: zijn huid is olijkleurig en waar de huidplooiën samenkomen grijsachtig, als hagedissenhuid. Hij is niet te jong, met rimpels naast zijn ogen en een frons die niet meer van wijken weet, maar hij ruikt nog niet naar afstervend leven. Nee: hij ruikt naar het stof van de woestijn en zweet, misschien een beetje naar motorolie. De aftershave op zijn wangen is allang vervlogen, een baard van twee dagen maakt zijn teint nog donkerder. Hij wil in bad, hij is moe, te moe voor steeds vertier. Hij knipt het licht aan, werpt een blik op de spiegel, doet het dan weer uit. Zijn ogen hebben te veel zon gehad. Hij laat het bad zitten en doucht in het donker. In het donker droogt hij zich af. Maar dan, om zich te scheren, moet hij het licht aandoen. Ziet mij.

Ik verschuif een beetje zodat de koude lucht recht naar binnen schijnt te blazen. Dan kom ik op een idee. In mijn bagage zit een busje mentholpoeder. Ik strooi een beetje op mijn hand en wrijf het tussen mijn benen. Als ik nu weer ga liggen lijkt het of er een poolwind tussen mijn schaamlippen wervelt.

Hij ziet die paar armzalige afdrukken en kan zich onmiddellijk een voorstelling maken van mijn bouw, mijn vlees, mijn haarkleur zelfs. Ja, hij is toch een schrijver, of een schilder. Hij ziet mij uit de spiegel komen met een glimlach om mijn mond. Met een beetje wantrouwen in mijn blik maar de vaste wil om plezier te maken. Dan verdwijn ik weer en zijn er alleen nog de afdrukken van mijn borsten, mijn buik, mijn schaamhaar. Zijn lid is overeind gekomen, aarzelend nog. Maar nu neemt hij het in zijn linkerhand en streelt het. Het richt zich op naar waar mijn buik was. Zijn ogen gaan een beetje dicht. De bewegingen van zijn hand worden sneller terwijl hij naar de vormen op de spiegel staart. Hij denkt aan mij, hoe ik daar stond, naakt en tevreden, en hoe ik me tegen de koude spiegel aandrukte. Hij ziet hoe mijn borsten van rond en stevig als mango's rond en plat worden, als tartaartjes. Hij voelt de koude van de spiegel in zijn eigen tepels.

Daar staat hij, nog steeds ongeschoren, met in zijn hand de majestueuze penis, die donkerder bruin wordt naarmate zijn opwinding stijgt. Hij staat er voor mij.

Ik gebruik mijn handen niet, maar duw mijn heupen steviger tegen de ribbelsprei. Draai een beetje, zodat mijn schaambeek de druk doorgeeft aan wat daarachter ligt, de huidplooiën zich met bloed vullen en mijn schaamlippen en de ribbels elkaar ontmoeten.

Hij ziet een vrouw die er plezier in heeft bloot te zijn. Ik zie een man die graag naakt in de zon ligt - want hoe komt zijn deel anders zo bruin? Hij schaamt zich niet,

ook niet voor het genot dat hij voelt nu hij mij in de spiegel ontmoet. En ik schaam me niet als ik voel dat de spreid onder me een beetje nat wordt. Hij buigt zich naar de spiegel; de damp wordt dichter door zijn adem. Ik druk me in het matras. Hij hijgt, ik hijg. Hij ziet mij liggen op het bed, mijn benen gespreid, de poolwind die de haartjes aan de kant blaast, het gaatje ertussen. En dan spuit hij, en mijn hand schiet naar beneden. Ik laat hem nog eens en nog eens tegen de spiegel spuiten, terwijl mijn vingers even hier drukken, dan daar drukken, en eigenlijk niet eens meer het knopje hoeven aan te raken, omdat het elektrisch nu van alle kanten komt. Ik steek twee vingers bij mezelf naar binnen en laat hem nog een laatste keer tegen de spiegel spuiten: boven in het ovaal waar mijn buik gezeten heeft. Lome stralen druipen naar beneden en maken de afdruk van mijn navel onzichtbaar.

Ik glimlach en maak een tweede wodka open. Het is zo simpel om gelukkig te zijn.

Ik fotografeer mijn eigen schaduw: over de stekelige planten, de stenen en de grofkorrelige grond heen hangt een vrouw met meterslange benen. Twee bulten opzij maken haar heupen wanstaltig, een rotsblok hoekt haar lijf.

‘Waarom doe je dat?’ vraagt een Amerikaanse stem achter mij. Als ik me omdraai, heb ik tegenlicht. De zon staat laag. Ik zal hem niet kunnen zien. Zonder te kijken antwoord ik dus: ‘Het is een plaatje.’

‘Een plaatje van jezelf.’

‘Nee. Dit doet de zon. Dat leg ik alleen maar vast.’

‘Wat ga je ermee doen?’

Het is een vreemd gesprek. Hij zal wel horen bij het groepje reclamemakers waar ik hier mee werk. Ik zal wel aan hem voorgesteld zijn. Maar op dit moment zou ik niet weten wat voor gezicht bij de stem past.

‘Bewaren. *Stock*. Of gewoon - een plaatje van mezelf.’ Ik lach, hij had natuurlijk gelijk. Ik zie dat de schaduw veranderd is, nog onduidelijker geworden. Zijn ellebogen of zoiets steken nu boven de bulten van mijn fototassen uit. Mijn hoofd heeft een extra bobbel gekregen. Ik draai me om en doe een pas opzij, zodat hij er ook een moet doen en we allebei de zon aan de zijkant hebben.

Hij is niet lelijk, maar ook zeker niet mooi. Hij is groter dan ik en stevig gebouwd, slordig gekleed, slecht geknipt. Toch zie ik aan zijn ogen (grijze ogen, groen waar de zon erin valt) dat ik vanavond zijn hotelbed deel.

‘Hoe heet je ook alweer?’ vraag ik.

‘Mark.’ Weet hij mijn naam nog? Hij vraagt er niet naar. ‘Je bent een mooie vrouw. Ben je alleen?’

‘Hier wel, niet in het leven.’ Mijn standaardantwoord voor op reis. Het is te

suggestief, laat te veel open, maar het klopt.

‘Slaap je bij me?’

‘Ja.’ Zo simpel gaat het soms. ‘Maar ik ga niet met je naar bed.’

‘Waarom niet?’

‘Daar kan mijn man niet tegen.’ Tegenover vreemden heet mijn vriend ‘mijn man’.

‘Doe je alles wat hij van je vraagt?’

‘Zolang het mogelijk is.’

Hij lacht, omdat hij meer hoort dan ik zeg. Maar ik heb meer bedoeld dan ik wilde zeggen.

Ik rijd in zijn auto mee naar het motel. De Amerikaanse vriendin van de Nederlandse art-director rijdt in mijn auto, omdat ze ruzie hebben. Onderweg praten we over vaagheden als schoonheid en dagen die geplukt moeten worden. Hij heeft veel stellingen over het leven; sommige interessant. De andere spreek ik niet tegen. Zijn stem klinkt prettig. Ik ben niet verliefd; alles is precies zoals het wezen moet.

Maar 's avonds ben ik alleen. Hij heeft een ander gevonden, die geen man heeft, en wel verliefd wordt op zijn scheve mond. Hij is het mij komen vertellen: sorry, vind je het erg? Ja, zeg ik. Hij lacht. Ik ook.

Dus 's avonds bel ik naar huis, uit de bar van het vreemde motelletje waar we zijn beland. De kleine ruimte hangt vol Route 66-curiosa. Een dorp is er niet, toch staat er een autochtoon die god weet waarvandaan is gekomen aan de gokautomaat. De anderen zijn in de roodgouden schemering de weg overgestoken om te drinken. De man van 's middags zal wel ergens aan het neuken zijn.

‘Waar ben je?’ vraagt hij. Dat is alles. De rest moet ik zelf vertellen. Over de spiegel zeg ik niets, dat bewaar ik voor als ik zijn reactie kan vastpakken.

‘Heb je al aan me gedacht?’ vraagt hij. Dat is een code.

‘Nog niet,’ zeg ik.

Als ik klaar ben, bestel ik een koffie. Koffie bestellen is ook een code: ik wil niet alleen zijn. De oude vrouw achter de bar begrijpt het en vraagt me waar we vandaan komen, wat we hier doen. Als ik ‘commercial’ zeg, knikt ze: dat kennen ze hier. De overlevenden van de ramp die Route 40 heet, leven van de nostalgie die de mensen naar de oude weg brengt.

Ik zou naar bed kunnen gaan en me Peter Fonda kunnen verbeelden die hier, bij dit motel, van zijn motor stapt - twintig jaar geleden. Maar in plaats daarvan ga ik naar buiten, het donker in, en ga op de verlaten weg liggen om naar de sterren te kijken, op de middenstreep. Het duurt een kwartier voordat er een auto aankomt. Ik sta op en struin aan de andere kant van de weg door het stof en de struiken van het eindeloze

niemandsland. Ik kijk om, naar het vage glimmen van het motel. De neonreclame doet het niet. Ik voel dat de oude vrouw en haar broer in de keuken nog wat napraten over de dag - waarop niet meer gebeurde dan dat er een groep nuttelozen neerstreek, waarvan sommigen hun zelfgebakken maïsbrood lieten liggen - en wachten tot ze naar bed kunnen gaan. Ik zie de gokker de deur uitkomen, nog iets roepen, en in zijn vuile pick-up-truck stappen. Even beschijnen zijn koplampen mij bij het keren. Een stukje verderop laat een deur een vleug licht, een vlaag geluid uit. Even later lopen de jongens van de filmcrew de weg over en verdwijnen in hun kamers. Ik schuifel met mijn schoenneuzen door het stof. Ik voel mezelf zitten onder de sterren, in de woestijn, langs de weg: nergens. En omdat ik nergens ben, kan ik doen wat ik wil.

Terug in Los Angeles: nu in het Shangri La aan de boulevard van Santa Monica, waar ik morgen vroeg een serie foto's moet maken aan het strand. Het licht is hier slecht, ook al is het winter: de smog blijft lang hangen. Maar 's morgens vlak na zonsopgang heeft het nog iets van de onbedorvenheid die de televisieseries suggereren. En dan, zomaar, wordt iemand verliefd op me. Ik zie het gebeuren, bij het langslopen. Hij zit in het plantsoen op een bankje tussen de daklozen, en zijn blik dwaalt van mijn gezicht langs mijn lichaam en terug naar mijn glimlach - want zo worden mannen verliefd. Hij staat op en biedt me zijn plaats aan, en dat hoffelijke gebaar is zo misplaatst en zo komisch, dat ik nu echt in de lach schiet. Natuurlijk ga ik zitten, ik liep toch maar wat, op zoek naar geschikte plekjes voor morgenochtend.

‘German?’ vraagt hij al na mijn eerste woorden. Ik leg uit dat Nederlanders dat niet zo fijn vinden om te horen, en dan wordt hij enthousiast: dat weet hij, hij kent Amsterdam, hij heeft er gewoond, in de Halvemaansteeg; ken ik die?

‘Tijdens het praten bekijkt hij mij verder: borsten zonder bh, zachtleren schoenen voor voeten die liever bloot zijn, sterke benen, billen? Wat heeft ze voor kont? En ik probeer hem in te schatten: is hij ook dakloos? Verslaafd? Zijn ogen staan helder, de pupillen normaal, geen alcoholadertjes ook. Hij heeft een vochtige bruine blik en iets Indiaans in zijn huidskleur, maar hij is lang, een zeldzaamheid hier. Zijn knieën raken voorzichtig de mijne, en dat voelt prettig, niet opdringerig en toch doortastend. Hij volgt mijn blik en zegt: ‘Dat deed ik expres.’

Ik lach en knik: ‘Ik ook.’

Een Jamaicaans ogende man komt voorbij en bietst een sigaret. Mijn metgezel knoopt een praatje met hem aan. Ik denk dat het zo voorbij zal zijn en luister niet, tot ik merk dat hij die bedelaar net zo serieus neemt als mij. En dan pas vind ik hem echt aardig. Ik meng me in het gesprek. Als de Jamaicaan is doorgelopen – hij heeft wel rooddoorlopen ogen - met nog een tweede sigaret in zijn borstzakje, vraag ik hoe hij

heet.

‘Dat hoor ik te vragen,’ zegt hij, ‘ik ben de man.’ Hij kijkt me even aan en zegt dan: ‘Maar ik ben te verlegen.’

Hij zegt niet hoe hij heet maar hij vertelt me een verhaaltje over een zekere Zak die een vrouw zag op straat en ter plekke verliefd werd. Maar omdat hij haar niets durfde te vragen, niet eens haar naam, kwam er niets van. Het verhaal heeft veel grappige details die Zak afschilderen als een schlemiel. Als het uit is, grinnik ik.

‘I’ll ask you three questions now. What’s my name? What’s yours, and why do I tell you this story?’

Ik doorzie de truc wel, maar toch speel ik mee, want hij is aardig. Als ik ernaar vroeg, zou hij bekennen dat hij trucs gebruikt uit onzekerheid. Dus vraag ik niets. Pas twee sigaretten later wil hij toegeven dat hij zelf Zak is. Ik vertel hem wat dat betekent in het Nederlands, en hij wil weten of ik van dat deel van de mannelijke anatomie houd.

‘Ja.’

‘Heel erg?’

‘Heel erg.’

‘En van welk deel hou je nog meer?’

‘Van dat erboven.’

‘Goed,’ zegt hij zonder een zweem van versierdersgeilheid. We lachen nog steeds.

Dan pas vraagt hij naar mijn camera, en voor de grap maak ik een paar foto’s van hem. Hij poseert in de onmogelijkste houdingen, in een parodie op modemodellen. Hij steekt zijn duim in de lussen van zijn broek en duwt zijn kruis naar voren. Ik haal mijn fisheye-lens voor de dag en focus op zijn gulp.

Als de lol eraf is en we weer zitten te roken, vraagt hij me waarom ik niet zonder sigaretten schijn te kunnen. In zijn ogen zie ik wat hij het juiste antwoord vindt, en omdat dat toevallig ook het ware antwoord is, zeg ik: ‘Ik heb een orale fixatie.’

‘Werkelijk? Ook...’

‘Ja. Dat ook.’

Hij kan niet geloven dat hij hoort wat hij hoort.

‘Bedoel je...’

‘Ja, dat bedoel ik. Dacht je soms dat jij het alleenrecht had op een *dirty mind*?’

‘You’re unbelievable,’ zegt hij hoofdschuddend, maar dat wist ik zelf allang.

Iemand voor wie je moeite doet is trouwens altijd ongelooflijk.

Het wordt nu tijd mijn kaarten op tafel te leggen: ‘Dat vindt mijn man ook.’

Hij speelt ontroostbaar verdriet. Maar in zijn blik zit ook iets echts, het droevige van een kleine jongen die alweer niet mag meedoen met voetballen.

De zon is ondergegaan, we zitten in de nagloei van de dag. Uit zee komt hier geen koude wind, zoals ik thuis gewend ben. Daklozen maken hun bedden op onder de bomen. Ik heb zin in een borrel. Maar toch wil ik niet weg. Voor het eerst vraag ik me af of hij nergens heen moet, wat hij hier eigenlijk zit te doen. Tot mijn verbazing maakt hij zich er niet vanaf. Vol vuur vertelt hij dat hij *between jobs* is - gewoon werkloos dus - en in het plantsoen van Santa Monica zijn kennis van het menselijk ras zit uit te breiden. ‘Op zaterdag ben ik in Venice Beach, als straatartiest. Daar lees ik hand. Ik ben er goed in, ik kan iedereen vertellen hoe hij ervoor staat. De toekomst verzin ik er dan bij. De mensen hebben hun toekomst in hun ogen.’

‘Ga je gang,’ zeg ik, en leg mijn hand in de zijne. Onze handen voeren een eigen gesprek, een gesprek, over wat zou kunnen maar toch niet doorgaat. Onderwijl zegt hij dingen over mij die makkelijk te raden zijn. Maar ze raken me toch, omdat ze tegelijk waar zijn.

‘Jij hebt een grote behoefte aan warmte,’ zegt hij. ‘Gewoon, fysieke warmte, de lichamelijke nabijheid van iemand die je aardig vindt.’ Hij knijpt even in mijn hand. ‘Je man zou er beter aan doen in je buurt te blijven.’

Ik knik.

‘Je hebt ruzie gehad.’

Ik knik.

‘Ergens in jou zit iets bibberigs, dat wacht tot het geaaid wordt.’

Ik vind het nu wel genoeg geweest en wil mijn hand terugtrekken. Hij kijkt er niet eens naar, maar speurt mijn gezicht af. Hij houdt hem stevig vast.

‘Toch word je oud met hem, en niet met mij. Of een andere sloeber die zomaar op straat verliefd op je wordt.’

Nu knik ik weer.

‘Maar je weet wel wat leuk is. Jij bent een van de weinige mensen die echt kunnen genieten. Met iedereen. Dat is een tegenstrijdigheid in je karakter, waar je doorlopend last van hebt.’

Ik vind het wijs nu niet te knikken.

‘Vertel me eens wat je leuk vindt? In bed? Ik zal er geen misbruik van maken.’

We lachen gelukkig weer.

‘Ik denk dat je man alles met je mag doen.’

‘Nee. Hij mag me geen pijn doen. Niet echt.’

‘Zie je wel,’ zegt Zak. ‘Maar waar hou je wel van?’

‘Van de rest.’

‘Vertel. Mijn geheimen in ruil voor de jouwe. Wacht maar, ik zal beginnen.’ Zijn blik wacht op mijn toestemming. ‘Ik val op vrouwen.’ Hij is volkomen serieus. ‘Ik

hou van een vrouw die het initiatief kan nemen. Als ze bijvoorbeeld boven op me zit, op mijn bovenbenen, en zich vooroverbuigt, langzaam, zodat ik alles goed kan zien. Met haar mond mijn tepel pakt, zachtjes bijt, harder bijt... Je moet het me niet kwalijk nemen, maar ik zie in gedachten jou voor me. Beschouw het als een compliment, niet meer dan dat.'

Ik knik: dat is het spel. In het hier en nu ben ik niet alleen, maar een lid van een team dat een spel speelt.

'Je haar valt op mijn borst en kriebelt een beetje. Je bijt je een weg langs mijn buik, kleine beetjes langs een niet al te recht spoor. Je blijft lang in mijn liezen. Je haar kietelt me nu op andere plaatsen - wat betekende mijn naam ook weer in het Nederlands? En ik raak erin verstrikt, ik probeer naar je te reiken, maar je weigert me, al speelt je tong gemene spelletjes eromheen. Alles doe je met je mond, overal kom je, behalve daar waar ik je het liefste wil hebben.'

'Ik ben naar achteren geschoven,' zeg ik, 'ik heb mijn handen onder je billen gelegd. Of misschien leg ik er een kussen onder zodat ik met mijn tong bij het plekje "niets" kan komen waar wij een gaatje hebben. Zo zielig voor jullie, dat nutteloze plekje.'

'O, maar het is wel heel gevoelig. Jij drukt erop met je tong en ik heb nu al het gevoel dat ik op springen sta' - ik kijk even naar zijn gulp, maar in het zwakke licht kan ik niet goed zien of daarachter iets gebeurt - 'ook al heb je me nog niet eens aangeraakt. Je schudt alleen meer haar eroverheen, om te plagen.'

'Maar mijn wijsvinger heeft intussen wel een holletje gevonden om in te kruipen, ik heb er even aan gelikt om hem nat te maken en nu verdwijnt hij diep naar binnen. Je protesteert met een kreuntje, maar je vindt het ook lekker. Je duwt je heupen omhoog in mijn gezicht en ik ruik hoe opgewonden je bent.'

'Ik voel jouw schaamhaar tegen mijn knieën en ik merk hoe je heupen draaien. Ik doe mijn ogen open en ik zie hoe je je kont omhoog steekt, als een poes die een kater voelt aankomen. Ik buig mijn knie een beetje om het contact niet te verliezen, en zachtjes druk ik tegen je kutje, nu ja, tegen de buitenkant.'

'En terwijl jij het daar druk mee hebt, neem ik onverhoeds je pik in mijn mond, helemaal, zo diep als maar kan. Ik laat hem daar even zonder te bewegen, en proef hem dan met mijn tong. Het topje is nat en glibberig en bitter-zout, en eigenlijk wil ik me nu over je heen laten zakken, maar de kwellling is nog lang niet over, het is nog niet genoeg geweest. Ik wacht tot je je overgeeft, een geluidje maakt.'

Ik ben niet verlegen; het is een spel. Maar mijn handen en mond zoeken wel iets te roken, uit een oude vrouwelijke angst. Wij zijn de poortwachters, wij bepalen de wachtwoorden.

‘Ik begraaf mijn handen in je haar en duw je hoofd nog dieper over me heen, voorzichtig, dat je niet stikt.’ Hij lacht. ‘Want hij is niet klein. Ik woel met mijn handen door die krullenboel en kroel in je nek. Ik knijp je een beetje daar, omdat ik je er niet bijten kan.’

Zijn ademhaling is vlugger geworden, ook al hijgt hij niet. Zijn hand ligt op de bank tussen ons in. Ik leg de mijne ernaast. Onze pinken raken elkaar bijna. Ik kan de warme lucht ertussen voelen trillen. Zijn knie en de mijne spelen hetzelfde spelletje als de pinken. Mijn kuit en de zijne, zijn voet en de mijne ook. We zijn heel erg bezig elkaar niet aan te raken.

‘Maar nu begin je te bewegen. Je lippen, je tong, je tanden, en zelfs je verhemelte doen mee. Mijn hand heeft je oor gevonden en streelt je daarachter, zachtjes, alsof het mijn tong is. Ik steek mijn pink in je oor...’ En dat doet hij dan echt, even. Hij is meteen weer weg, maar ik hijg ervan. ‘En jij, je gaat als een heks tekeer, een gulzige heks.’ Hij kijkt snel naar opzij. ‘Want dat ben je. Heks. Ik hou het nu niet meer, maar -’

‘Nee, je komt klaar, in mijn mond, waar ik het het beste voelen kan.’ Ik doe mijn ogen dicht en voel het. ‘Dikke warme stralen, tot achter in mijn keel. Ik slik en slik en nog ben je niet klaar, je heupen schokken tegen mijn gezicht, het sperma loopt mijn mond uit, over mijn kin, ik doe mijn ogen open en kijk je aan...’

‘Heb ik geschreeuwd?’ vraagt Zak.

‘Nee. Je hebt niet geschreeuwd. Dat moet dan maar de volgende keer.’

We zitten naast elkaar, keurig. Mijn hart klopt in mijn hals. Ik moet mijn lippen een beetje van elkaar houden om niet hoorbaar te hijgen.

‘Dat was heerlijk,’ zegt Zak moeizaam. ‘Hoewel ik eigenlijk nog met je had willen neuken.’

En hoe opgewonden ik ook ben, daarvan schiet ik toch weer in de lach.

‘Maar dat mocht je niet. Ik had het initiatief.’

‘Ik hou van je,’ zegt Zak.

Ik zeg niets terug; hij meent het. En op dit moment houd ik ook van hem.

‘Maar nu moet ik gaan. Ik heb eh... dringende bezigheden.’

Hij houdt mijn hand lang vast en kijkt me aan. Geilheid zie ik, de belofte dat hij het zodra hij thuis is met mij gaat doen – dringende bezigheden - en dat we vrienden zijn.

‘Ik ga je niet je adres vragen. Ik kom nog wel eens in Amsterdam; de frustratie zou te groot zijn. Ik meen het, ik zou er niet tegen kunnen je met je man te zien.’

‘Oké,’ zeg ik. Ik zie voor het eerst hoe hij loopt: met grote stappen, rechtop, zelfverzekerd en toch kwetsbaar. En snel: om eerder alleen te zijn.

Ik ben er toch weer in geslaagd om trouw te blijven.

Amsterdam

Haar scherpe fotografenblik pikt hem onmiddellijk uit het gedrang in de ontvangsthal. Ze glimlachen naar elkaar.

‘Naar de dames?’ vraagt ze als ze eindelijk uit het sleufje van de douane komt. Hij lacht, schudt zijn hoofd.

‘Beest.’

‘Toe? Ik ben tekort gekomen.’

Hij lacht weer, volgt haar dan. Ze kiezen een wc die door verbouwingen achter een schot terecht is gekomen. Een vrouw met een hoofddoek om staat haar handen te wassen. Ze schiet geschokt de ruimte uit.

Ze laten de koffers bij de wastafel staan; alleen haar fototas mag mee naar binnen. Het hokje is ruim genoeg. Ze omhelst hem, drukt haar schaambeent tegen zijn kruis. Hij heeft op haar gerekend.

‘Hmm,’ zegt ze.

‘Biecht maar eens op,’ probeert hij terwijl hij zijn hoofd naar haar borst buigt.

Een snelweg, heeft ze daarover eens gezegd, *toen ik klein was wou ik zo ’n spleet waar alleen een rozenstengel tussen past. Maar ik kreeg een snelweg*. Hij had geantwoord juist leuk, borsten die naar buiten keken, maar ze was niet overtuigd. Ze had een bh met voorsluiting, expres te klein gekocht om ze tegen elkaar aan te drukken, en soms deed ze die aan als ze zin had zich voor hem uit te kleden.

Ze maakt snel en efficiënt zijn broek en een paar knopen van zijn shirt open - ‘Hmm’ - en gaat op de bril zitten. Ze drukt hem tegen haar gezicht, opent dan haar lippen. Maar niet om hem op te slokken; ze plaagt nog met haar tong, haar tanden.

‘Waar heb je dat geleerd.’ Het is niet meer dan gemompel. Als het al een vraag is, geeft zij in elk geval geen antwoord. Geen ander tenminste dan de druk van beide handen op zijn billen, die nog in spijkerstof steken. Zijn erectie doet aanvalletjes op haar gesloten ooglid. Even legt ze zijn deel langs haar neus en maakt een gangetje met haar hand waarin ze - één keer maar, met een knikje van haar hoofd - hem aftrekt. Dan stroopt ze zijn broek verder af en vinden haar vingers de weg naar zijn ballen. Hij probeert haar te dwingen hem in haar mond te nemen. Zijn vingertoppen op haar tepels verraden ongeduld, hij kan er maar net bij. Ze giechelt.

‘Wie is er nu een beest. Je hebt me nog niet eens gezoend.’

‘Je gaf me de kans niet.’

‘Je bedoelt dat ik jón niet zoende. Maar jij bent de man hoor.’

Hij zwaait zijn penis voor haar ogen heen en weer.

‘Weet je het zeker?’ Hij fluistert omdat in het hokje naast hen hoorbaar een rits open wordt gemaakt.

‘Zeker. Nou ja, *first things first.*’

Er wordt een tijdlang niet meer gepraat. De vrouw naast hen plast langdurig, snuit haar neus, trekt nog meer wc-papier van de rol. Hij heeft zijn ogen gesloten en drukt zijn heupen naar haar mond in het tempo dat zij aangeeft. Haar haar heeft bijna de kleur van zijn huid; een paar strengen raken verstrikt in zijn schaamhaar. Een, twee vingertoppen drukken licht op zijn perineum, en begeerte van een soort dat bijna irritant is maakt dat hij haar overeind trekt. Door het gordijn van warrig haar kijkt zij hem aan, een beetje geringschattend om hem uit te dagen. Hij bijt in haar neus. Zij sluit haar hand om zijn ballen, precies tot de grens.

‘We gaan elkaar toch geen pijn doen hè.’

Maar hij heeft geen tijd meer voor grapjes. Hij voelt onder haar rok, scheurt de drukknopjes van haar body open.

‘Op alles voorbereid,’ zegt hij, en zij: ‘Ik ken je toch.’ Ze denkt even. ‘En jij mij.’ Ze is nat.

‘Gevingerd onder de KLM-deken?’ vraagt hij, en zij knikt dat het waar is.

‘Ik wist dat je haast zou hebben.’

Ze gaat op haar tenen staan en hij kantelt zijn heupen. Hij buigt zijn hoofd om bij haar tepels te kunnen, zij houdt hem een borst voor alsof hij een kind is. Hij hapt, zuigt, zij kreunt.

‘Lukt het een beetje?’ vraagt iemand aan de andere kant van de deur. Ten antwoord begint zij overdreven te hijgen. Maar het is niet helemaal spel, want haar ogen gaan halfdicht en haar bekken zakt met geweld over hem heen. Spasmen trekken door haar vagina.

‘Naai me,’ kreunt ze. ‘Zo gemist,’ kreunt ze.

Adem om te praten heeft hij niet meer. Met een hand drukt hij haar onderrug naar zich toe, de andere kruipt tussen hun liezen. Glibberig zijn zijn vingers als hij ze even terugtrekt en eraan ruikt, dan schieten ze weer tussen haar benen en hij laat haar het tempo opvoeren zonder te proberen zich in te houden. Ze heeft niet lang nodig, hij komt onder haar stroom te staan alsof ze van schrikdraad is, en hij doet zijn ogen open om naar haar gezicht te kijken als ze klaarkomt. Haar ogen gaan wijd open, dan weer dicht, en open op het ritme van haar orgasme. Pas dan spuit hij in haar, totdat ze zucht dat het genoeg is en ze hem wegduwt, haar vuist tegen haar schaambeen drukt en zegt: ‘Zo.’

In de auto zoent hij haar.

‘Blij dat je er weer bent.’

‘Je bent bruiner geworden,’ zegt hij, ‘en magerder.’

Ze slaat een handdoek om.

‘Niet zo kritisch, ik ben moe.’

‘Ik vind het mooi.’

‘O.’

‘Hoe waren de mannen?’

‘In Los Angeles? Op het strand: mooi, macho, en onverdraaglijk narcistisch. Voor de rest gewoon aardig.’

‘En in bed?’

‘Dat weet ik jammer genoeg niet, ze wilden me niet hebben.’

Haar blik zegt dat het een grapje is. Hij reageert niet. Hij vraagt er na elke reis naar. Misschien zou hij het weten als ze loog. Maar misschien ook niet. .

‘Er was alleen een man in een parkje,’ zegt ze. ‘Hij vertelde me vieze verhalen.’

Haar mond zit nu vol tandenborstel en schuim, ze is haast niet te verstaan. Hij reikt over haar heen naar het toiletkastje, ze geeft hem een kopje tegen zijn wang.

‘Wat voor man. Een oude viezerik?’

‘Een jonge god eigenlijk.’ Ze haalt de tandenborstel uit haar mond en blijft ernaar staan kijken. ‘Hij wilde me neuken maar toen dat niet lukte, vertelde hij me wat hij met me gedaan zou hebben, *if only*.’

‘En jij?’

‘Je kent me toch.’

Hij zwijgt met een tandenstoker als excuus. Zij spoelt haar mond en maakt de wastafel schoon.

‘Wat deed hij met je?’ vraagt hij eindelijk.

‘In het echt niets. Alleen zijn knie tegen mijn been. In het verhaal verkrachtte hij me. Mag ik de handdoek, je staat in de weg.’

Zijn pik staat half op. Hij wacht op de rest.

‘Naar bed naar bed zei... Lange Jaap.’ Ze werpt een blik op zijn gulp. ‘Dat dacht ik al.’

In de slaapkamer doet ze zonder omhaal haar kleren uit, kruipt onder de dekens en steekt haar duim in haar mond. Ze is opgehouden met duimen toen ze hem leerde kennen. Ze doet het alleen nog als ze na een reis thuiskomt, een paar minuten. Tussendoor zucht ze, vijf lange zuchten.

‘Moet ik vertellen?’

‘Natuurlijk.’

Het is mogelijk dat ze alles verzint; het doet er niet toe.

‘Hij greep me bij mijn haar en dwong me hem te pijpen. Hij had een joekel, ik stikte er bijna in.’

‘In het verhaal.’

‘Ja.’

‘Zei hij dat?’

‘Ja.’ Ze lacht. ‘Mannen. Vrouwen zeggen meteen dat ze getrouwd zijn, mannen zeggen dat ze een grote hebben, of dat ze goed zijn in bed. Maar *anyway*. Als ik te snel of te langzaam ging, drukte hij mijn hoofd in het gareel. Maar met zijn andere hand streelde hij mijn rug. De rechterhand was wreed, de linkerhand teder. Ik fluisterde tegen zijn lul dat ik niet wilde - waarom vinden mannen het lekker als je niet wilt?’

‘Geen idee. Het beest in ons. Ik vind het trouwens lekker als je - dat je wél wil.’

‘Hij luisterde niet, hij plantte zijn knie tegen mijn schaambeentjes en toen begon ik het lekker te vinden, ik schuurde zo'n beetje tegen hem op en ik werd waanzinnig opgewonden – dit is dus zijn verhaal, hè.’

‘Werd je opgewonden?’

‘Jawel.’

Hij lacht kort, trekt haar tegen zich aan en doet zijn ogen dicht. Ze duwt haar bekken tegen zijn heup.

‘Ik dacht dat hij in mijn mond zou komen, maar opeens trok hij me overeind en schoof me over hem heen, precies als wij straks op Schiphol en ik was net zo nat.’

‘Droeg je een rokje? Toen hij je dat vertelde bedoel ik.’

‘Het was warm. Ja. Nou ja, hij tilde me dus op, steeds een stukje, en ik sloeg mijn onderbenen om zijn rug, hij was sterk. Dat was hij trouwens echt denk ik, er kwamen van die bundels onder zijn mouwtjes uit.’

Hij speelt met haar, ze heeft haar mond nu open ook als ze niet praat, er komen kleine ademstootjes uit.

‘En toen?’

‘Ik heb mijn gedachten er niet meer bij.’

‘Jawel. Verder.’

‘Toen zette hij me neer. Draaide me om, duwde mijn nek naar beneden tot ik gebukt stond - hou eens op daar.’

‘Nee. Verder.’

‘Nou, hij spreidde mijn billen en stootte in me.’

‘Waarin?’

‘Weet ik niet, zei hij niet. Van achteren denk ik. Amerikanen zijn dol op van

achteren.’

‘Hoe weet je dat?’ Hij trekt zijn bekken even terug.

‘Van de televisie. Omdat het nog kinderen zijn. Zeur niet. Nou, twee drie stoten, het leek alsof ik uit elkaar gescheurd werd, het brandde en bonkte, maar ik voelde het tot in mijn navel en mijn clitoris. Mijn hele onderlijf trilde, als hoogspanningsdraden. En daar spoot hij, niet in me, maar over mijn rug in mijn haar. Hij schreeuwde erbij, zo’n schreeuw van achter uit zijn keel.’

Hij draait haar om en komt van achter in haar, maar in het gewone gat. Deze keer wacht hij niet tot ze klaarkomt, maar is bruto als de man in het verhaal. Als ze op zijn borst ligt uit te hijgen, zegt hij: ‘Je verzint het hè.’

‘Ja,’ zegt ze, ‘maar er was wel een man op een bankje. Mark heette hij, hij was aardig.’

‘Heks,’ zegt hij. Maar ze legt haar hoofd op het kussen en haar armen eronder en maakt een streepje lucht tussen hen.

‘Hebben wij een goede relatie?’ vraagt ze aan het plafond.

Hij steekt een vinger in haar en houdt hem omhoog.

‘Me dunkt.’

‘Of neuken we alleen maar?’

‘Ja,’ lacht hij. ‘Iets op tegen? Het is al dertien jaar leuk.’

‘Dat wel,’ zegt ze. En dan: ‘Ik ben moe. Jetlag. Sorry.’